

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ Ο Μ Η Ρ Ο Σ

1.

ὡς οἱ μὲν μαρνάντο, σιδηρεῖος δ' οὐρυμαγδὸς
χαλκεὸν οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρυγετοῖο·
ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπανευθὲν εὐόντες
κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθεσθὴν ἠνιοχοῖο
ἐν κονίῃσι πέσοντος ὑφ' Ἑκτορὸς ἀνδροφονοῖο.
ἦ μαν' Αὐτομέδων, Διῶρεος ἀλκιμὸς υἱός,
πολλὰ μὲν ἄρ' μαστίγι' ἰθὺς ἐπεμαίετο θειῶν,
πολλὰ δὲ μείλιχοισι προσήυδα, πολλὰ δ' ἀρείη·
τῷ δ' οὐτ' ἀψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλάτυν' Ἑλλησπόντον
ἠθέλετ' ἰέναι οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς,
ἀλλ' ὡς τὲ στήλῃ μὲναι ἐμπεδόν, ἦ τ' ἐπὶ τυμβῷ
ἀνέρος ἐστήκη τεθνηὸς ἡ γυναικίς,
ὡς μὲν ὠσφάλεως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
οὐδεὶς ἐνισκίμψαντες κάρηατ'· δακρυὰ δὲ σφι
θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥεε μυρομένοισιν
ἠνιοχοῖο ποθῶ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνεται χαιτὴ
ζευγλῆς ἐξερίπουσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

Πλάδα Ρ 424-440

Κι ὡς τοῦτοι ἐμάχονταν κι ὁ σάλαγος ὁ σιδερενίος πάνω
στὰ χαλκίνα τὰ οὐρανία ἀνέβαινε μέσα ἀπὸν ἀδεῖο αἰθέρα,
τοῦ ἐγγόνου τοῦ Αἰακοῦ τ' ἀλογατὰ παραμέρα ἀπὸ τὴ μάχῃ
θρήνουσαν, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ νιώσαν στὸν κούρνιαχτο νὰ πεφτεῖ
ὁ ἀμαξολατὴς τοὺς ἀπὸ τοῦ Ἑκτορα τοῦ ἀντροφονία τὸ χερί.
Τοῦ κακοῦ ὁ γαυρὸς Αὐτομέδοντας, τοῦ Διῶρη ὁ γιός, τὰ χτύπα
συχνὰ πυκνὰ μὲ τὸ μαστίγι τοῦ το λυγερὸ νὰ φυγοῦν,
καὶ ποτε ἀρχίναε τὰ γλυκολογὰ καὶ ποτε τίς φοβέρες.
Ἐκεῖνα μὴτὲ στὸν Ἑλλησπόντῳ μάθες νὰ γυροῦν θέλαν
πίσω στὰ πλοῖα, μὴτὲ στὸν πόλεμῳ μὲ τοὺς Ἀργεῖτες παλε-
μὸν ὥπως ἡ κολοῖνα ἀσάλευτῃ κρατιέται, ποὺ τὴ στήσαν
ὀρθῇ, στὸν ταφὸ ἐνός ποὺ πέθανε γιὰ καὶ γυναικίς πάνω,
ὁμοία ἐμὲναν κι ἐκεῖνα ἀσάλευτα, ζεμένα στ' ὠρίο ἀμαξί,
στὴ γῇ κολλῶντας τὰ κεφάλια τοὺς· κι ἀπὸ τὰ βλεφάρὰ τοὺς

ζεστα τα δακρυα κατω ετρεχανε στο χωμα, και θρηνουσαν ποθωντας τον αμαξολατη τους· κι οι πλουσιες τους οι χητες στα πλαγια του ζυγου σκονιζουνταν, ξεφευγοντας τη ζευλα.

μεταφραση: Ν. Καζαντζακη – Γ. Θ. Κακριδη.

2.

ως οι μεν τοιαυτα προς αλληλους αγορευον·
αν δε κυων κεφαλην τε και ουατα κειμενος εσχεν,
Αργος, Οδυσσῆος ταλασιφρονος, ον ρα ποτ αυτος
θρεψε μεν, ουδ απονητο, παρος δ εις Ιλιον ιρην
ωχετο. τον δε παροιθεν αγινεσκον νεοι ανδρες
αιγας επ αγροτερας ηδε προκας ηδε λαγωους·
δη τοτε κειτ αποθεστος αποιχομενοιο ανακτος
εν πολλη κοπρω, η οι προπαροιθε θυραιων
ημιονων τε βοων τε αλις κεχυτ, οφρ αν αγοιεν
δμωες Οδυσσῆος τεμενος μεγα κοπρησοντες·
εθθα κυων κειτ Αργος ενιπλειος κυνοραισ τεων.
δη τοτε γ, ως ενοησεν Οδυσσεα εγγυς εοντα,
ουρη μεν ρ ο γ εσῆνε και ουατα καμβαλεν αμφω,
ασσον δ ουκετ επειτα δυνησατο οιο ανακτος
ελθεμεν. αυταρ ο νοσφιν ιδων απομορξατο δακρυ
ρεια λαθων Ευμαιιον, αφαρ δ ερεεινετο μυθῳ·

»Ευμαι, η μαλα θαυμα κυων οδε κειτ ενι κοπρω.
καλος μεν δεμας εστιν, αταρ τοδε γ ου σαφα οιδα,
η δη και ταχυς εσκε θεειν επι ειδει τῳδε,
η αυτως οιοι τε τραπεζηες κυνες ανδρων
γιγνοντ, αλλαϊης δ ενεκεν κομεουσιν ανακτες.“

τον δ απαμειβομενος προσεφης, Ευμαιε συβωτα·
„και λιην ανδρος γε κυων οδε τηλε θανοντος.
ει τοιοσδ ειη ημεν δεμας ηδε και εργα,
οιον μιν Τροιηνδε κιων κατελειπεν Οδυσσευς,
αιψα κε θηησαιο ιδων ταχυτητα και αλκην·
ου μεν γαρ τι φυγεσκε βαθειης βενθесιν υλης
κνωδαλον, οττι διοιτο· και ιχνεσι γαρ περιηδη.
νυν δ εχεται κακοτητι, αναξ δ οι αλλοθι πατρης
ωλετο, τον δε γυναικες ακηδες ου κομεουσιν.
δμωες δ, ευτ αν μηκετ επικρατεωσιν ανακτες,
ουκετ επειτ εθελουσιν εναισιμα εργαζεσθαι·
ημισυ γαρ τ αρετης αποαινυται ευρυοπα Ζευσ
ανερος, ευτ αν μιν κατα δουλιον ημαρ ελῃσιν.“

ως ειπων εισηλθε δομους ευ ναιεταοντας,
βη δ ιθυς μεγαροιο μετα μνηστηρας αγανους.